

DADZIS

1977

19

SATĪRAS
UN HUMORA
ZURNĀLS.
IZHĀK
KOPŠ
1957. GADA
DIVAS REIZES
MĒNEŠ

© LKP CK izdevniecība,
«Dadzis», 1977

Nr

Kartona kastītes

Daugavas kreisajā krastā netālu viena no otras atrodas Rīgas kartonāžas fabrika un ar Darba Sarkanā Karoga ordeni apbalvotais Rīgas piena kombināts. Kartonāžas fabrikai no piena kombināta nekā nevajag, izņemot sierinūs, biezpienu, pienu, kefīru, biezpiena pankūkas un saldējumu. Bet to visu var dabūt veikālā un ar kartonāžas ražošanu minētajiem produktiem nav nekāda sakara.

Turpretī kombinātam no fabrikas vajag daudz kartona kastīšu. Turklāt tās saistītas ar piena produktu ražošanu un veikālā kastītes iegādāties nevar. Fabrika, piemēram, kastītes bez biezpiena pankūkām var izlaist, kombināts biezpiena pankūkas bez kastītēm — nevar. Tāpēc nav īpaši jāpierāda, cik lielā mērā kartonāžas fabrikai piena kombināts vajadzīgs mazāk nekā piena kombinātam — kartonāžas fabrika.

Neskatoties uz šo milzīgo atšķirību, fabrika pirms pāris gadiem tomēr apņēmās ražot kartona izstrādājumus savam kaimiņam — piena kombinātam. Bet... Vārdu sakot, ražot apņēmās, taču neražoja.

...Olaines ārstnieciskais profilaktorijs apzinājās stāvokļa nopietnību un kastīšu ražošanā izpalīdzēja. Ražoja, ražoja, grieza, grieza... Bet kur nu piegriezisi! Piena kombināta saldējuma produkcija vien pēdējos desmit gados pieaugusi četrkārt. Tas nozīmē, arī kastīšu vajag četras reizes vairāk. Tādiem tempiem pastāvēt, profilaktiķi knapi tiek galā ar trešo daļu no pasūtītā kartona produkcijas daudzuma.

Kas atliek Rīgas piena kombinātam? Vienīgi turēties pie olainiešiem kā pie glābsanas salmiņa un dažādās pilsētas malās meklēt vietas, kur uzglabāt 600 t kartona, lai katru dienu pa tonniņai, pa tonniņai gādātu uz Olaini. Jo arī tur nav tik lielu noliktavu.

Kas pateiks, kā atrisināt šo problēmu?

A. KŪRS

T. SERGIJENKO

Vai ir dzīvība uz Marsa?

Mani pieņēma darbā par Tūtin-dreiju ciemata kluba vadītāju. Klubs kā klubs. Ne isti jauns, ne isti vecs, zālē divsimt vietu. Darbs arī kā daždien darbs: jāriko pasākumi, jādara viss, lai cilvēks zinātu aizvien vairāk. Ņemu un izsludinu lekciju par tēmu: «Vai uz Marsa ir dzīvība?».

Lektors atbrauc, ierauga desmit cilvēkus divdesmit krēslu rindās, apskatās un aizbrauc. Klausītāji apvainojas, pieceļas un aiziet. Es sēstos rakstīt pārskatu par padarīto. Uzrakstu, aiznesu inspektorei, bet inspektore lec stāvus gaisā.

— Kas tas ir, kas tas ir?! — viņa šausminās. — Vecajam kluba vadītājam pēdējo lekciju apmeklēja divsimt divdesmit klausītāji, bet tev tikai desmit?! Ja tev ir mazāk klausītāju nekā priekšgājējam, tad slīktāk strādāts. Ja slīktāk strādāts — nav bijis pietiekamas

kontroles. Ja nav bijis pietiekamas kontroles, kādam noteikti jābūt vainīgam. Ja sāks meklēt vainīgo, tā noteikti būšu es... Vai man tas vajadzīgs?

— Nē, — atbildu, — jums tas vajadzīgs nav.

— Nu tad soļo! — inspektore silti iesaka.

Eju atpakaļ uz klubu un prātoju, ko darīt. Raut klausītājus no zila gaisa? Atklāti sakot, zila gaisa mums pagaidām netrūkst.

Sēstos pie rakstāmgalda, ņemu papīru un sāku strādāt.

Vai bufetē pārspriež dzīvības iespējas uz Marsa? Pārspriež. Jo vieni redz baltas pelītes, bet citi — lidojošus šķīvīšus. Vai tirgū runā par to, ka marsieši atlidojuši? Runā. Saskaitu visus bufetē sēdošos, pieskaitu tos, kas iet uz tirgu, — iznāk skaista aina.

— Lūdzul! — saku inspektorei. — Zāle stāvgrūdām pilna, pagalmā pilns, visi stāv, visi klausās lekciju par tēmu «Vai uz Marsa ir dzīvība?».

Pašam gan tā nedaudz jocīgi, šaubas māt. Bet inspektore smaida.

— Jaukil — viņa priecājas. — Lai stāv, lai klausās. Viņi to var atlautes. Turpretī tu stāvēt uz vietas nedrīksti. Pacienties, lai nākamā mēne būtu vēl labāk.

Godīgi sakot, es arī pats jūtu, ka atpakaļceļa nav. Cilvēks atpakaļgaitā uz priekšu netiek. Un, pat ja tiktu, inspektore to nepieļautu. Ne velti viņai algu maksā.

Pēc mēneša atkal sēžu, atkal rakstu pārskatu. Kluba zāle piebāzta tā, ka elpot nav iespējams, pagalmā klausītāji min cits citam uz varžacīm, apkārtējās ielās cilvēki stāv plecu pie pleca. Satiksme paralizēta, autoinspekcija rīko apbraucamos ceļus, jo lekcija «Vai uz Marsa ir dzīvība?» nūdien nav joka lieta.

— Labi, ļoti labi! — inspektore slavē. — Tagad es redzu, ka Tūtin-dreijās kultūra pamazām sāk plaukt. Ej, strādā un neaizmirsti, ka virzība uz priekšu ir galvenais!

Neko darīt, ja reiz jāvirzās uz priekšu, tad jāvirzās. Sēstos un rakstu nākamā pārskatu. To lasot, šermuļi skrien pa kauliem. Cilvēki sabraukuši no malu malām, viss ciemats pilns, stāv apkārtējā kolhoza laukos, sēž koku zaros, tup uz jumtiem. Visi republikas iedzīvotāji pilnā sastāvā pie manis Tūtin-dreijās klausās lekciju par tēmu «Vai uz Marsa ir dzīvība?».

Inspektore gavilē.

— Malacis! — viņa saka. — Turpini tādā pašā garā!

Es turpinu. Sēžu, rakstu pārskatu un jūtu, ka zemeslode vairs negriežas ap savu asi, kā pienākas, jo visi tās iedzīvotāji sapulcējušies vienuviet Tūtin-dreijās, lai noklausītos lekciju par tēmu «Vai uz Marsa ir dzīvība?».

Taču inspektorei par zemeslodi nav nekādas daļas. Inspektorei galvenais nav zemeslode, bet gan pārskati. Un tiem, kā zināms, jāklūst aizvien spožākiem.

— Nav slikti, nav slikti, — viņa spriež. — Bet neaizmirsti, ka nākamā mēne jābūt vēl labāk... Pretējā gadījumā, pats saproti...

Es saprotu. Diemžēl visi zemeslodes resursi jau izsmelti. Līdz pēdējai kriptiņai. Varētu jau panemt klausītājus arī no Marsa, bet vienīgā nelaime — līdz šim tā arī nezinu, vai uz Marsa ir dzīvība vai nav.

ZANIS EZITIS

G. VINDEEDZIS

PRETINDE

Ciema ēdnīcā savrup pie galdiņa sēž sprigans vecuks un pavisam atklāti dzer kortelīti.

— Pie visa vainīgi tie garmatainie dikdieni ar saviem tarkšistoriem, — pamanījis, ka viņam blakus nostājas sašutusi tantīna, vecuks it kā atvainojas. — Nopirku

kortelīti un gribēju vest mājās. Domāju — noglabāšu zālēm. Bet, kur nu... Ienācu pirms braukšanas mājās, šķū, iedzert glāzīti tējas un gandrīz vai ausis aizkrita ciet. Nu, troksnis tāds kā vecos laikos kulšanas talkā! Galīgi sa-nervozējos...

— Man tā mūzika tik traki nesit pa pieri, — tantīna apsežās blakus vecukam. — Toties visas iekšas griežas, kad redzu, ka viens dzer šnabi no pudeles. Bet nekas, tūlīt nomierināšos. — Viņa izņem no kabatas cigarešu paciņu un steidzīgi aizsmēķē. — Pret šo indi man ir pretinde!

J. JUZEFS

SELAVĪ*

Tātad skaidrs! Man vitāli nepieciešama jauna, moderna blūzīte. Tāda, lai citām elpa aizraujas un mute paliek valā. Bet kur tu, cilvēks, tādu mantu par pliku naudu rausi? Selavī! Jāpasmažņeno, ko varētu pagādāt Palmīrai, kas šancē blūzīšu bodē. Ahā! Viņai katastrofāli vajadzīgas importa kurpes uz platformām. Tā, tā! Kas tai kurpju bodē man strādāja? Pareizi, tur taču ir Agnese. Viņa jau kurpes sagādās, tas ir kā bankā, bet ko lai lieku preti? Selavī... Ak jā, Agnese taču dzenas pēc importa parfimērijas. Jāsamaksķerē ar steigu franču pūderis, poļu šampūns un lūpu krāsa. Bet ko es došu Lonijai, kas strādā parfimērijā?

Pag, pag, viņas virs jau veselu gadsimtu meklē «Zigulim» priekšējo stiklu. Nu tad jāiet pie Jāzepa, kas bāzē raujas. Jā, bet tas āpsis mil «Rīgas balzāmu». Selavī. Būs

jāmetas ceļos Valijas priekšā. Varbūt vienu trauciņu izlūgšos. Bet ko es viņai? Varbūt pagādāt modernu blūzīti? Blūzīti, protams, dabūšu no Palmīras. Bet Palmīrai... O-o, selavī!

A. TOLĒNA

* C'est la vie — tāda ir dzīve. — fr.

— PAPU, DAŽREIZ MANI DZIĻI SĀPINA TAVAS NEPEDAGOĢISKĀS METODES!

I. MELGAILIS

Kāpēc nelido raganas

Senos pergamentos un hronikās meļns uz balta ir rakstīts, ka vakaros ļaudis bieži redzējuši lidojam raganas. Mūsdienās nekas tamlīdzīgs netiek konstatēts. Kāpēc? Lūk, uz šo jautājumu talantīgākie zinātnieki cenšas sniegt visobjektīvāko un pareizāko atbildi.

Līdz šim valdīja uzskats, ka raganu mūsdienās vairs neesot, tāpēc tās arī nevarot lidot. Taču ļoti daudzi precēti vīri ikvienu zinātnieku, kas neticēja raganu eksistencei, uzskatīja par plānprātīgu. Sakarā ar to zinātnieki izvirzīja citu, tā saukto slotas hipotēzi. Šī hipotēze ir ļoti skaidra un loģiska — raganas mūsdienās nelido tāpēc, ka viņas nekur nevar iegādāties slotas. Un ragana bez slotas pacelties gaisā nevar, to taču saprot katrs!

Cenzdamies objektīvi pārbaudīt šīs hipotēzes ticamību, zinātnieki konsultējās pie individuālo mājiņu īpašniekiem, kam jāslauka ielas. Visi mājiņu īpašnieki vienā balsī apgalvoja, ka stāvoklis ar slotām esot pilnīgi neciešams.

Lai svarīgajā raganu jautājumā rastu skaidrību, zinātnieki nolēmuši lūgt mežsaimniecības eksperimentālā kārtā piegādāt tirdzniecības organizācijām slotas pietiekošā daudzumā. Ja šajā laikā novēros lidojošas raganas, jaunā hipotēze būs spīdoši apstiprinājusies.

A. ISAIS

V. ZAKIS

Mēdz sacīt, ka aizsargāt dabu esot katra pilsoņa pienākums. Pareizil! Un tāpēc arī katrs pilsonis to aizsargā. Vienīgi aizsargāšanas metodes ir dažādas.

Piemēram, kā vislabāk aizsargāt zivis? Lai varētu uz šo jautājumu atbildēt, jāzina, kas nabaga zivtiņas visvairāk iznīcina. Ihtologi atbild bez šaubīšanās — lidakas! Tātad, ar prātu spriežot, lai aizsargātu zivtiņas, vajag vispirms izkert lidakas.

Tieši tā arī rīkojās dedzīgais dabas draugs Ernests Baranovs no Straupes ciema «Robežniekiem». Šā gada pavasarī viņš paņēma kārtīgu duramo, aizgāja uz Sārmas ezeru un enerģiski dūra nārstojošās lidakas. Antons Brahuns, kas dzīvo Raunas ciema «Preciniekos», lidakas mēģināja iznīcināt ar citu paņēmieni — ar nomērdēšanu badā. Patiešām, tiklīdz kādā ezerā izkertu visas zivis, lidakām neizbēgami būtu jānobeidzas bada nāvē. Tāpēc Antons paņēma tiklu un, Skropču ezera lidakām par postu, sāka masveidīgi ķert zivteles. Juris Slaidiņš no Taurenes ciema «Birzniekiem» līdzīgā veidā apkaroja lidakas Brenķu ezerā. Taču Juris izrādījās par Antonu gudrāks —

bas sastāvdaļa, tātad arī tos nākas aizsargāt. Šo patiesību labi saprata Jēkabpils sadzīves pakalpojumu kombināta šoferis Arsenijs Jefimovs. Viņš kādā braucienā pamanīja šosejas malā briesmīgu meža kuili, kas zvērīgi glūnēja uz Arsenija automobili. Sakiet, vai kāds var galvot, ka kuilim neiešaujas paurī negēlīga doma uzbrukt automobilim un pārdurt ar ilknī kādu riepul Nevienš to nevar galvot, tāpēc Arsenijs paņēma bisi un kuila nelietīgajiem nodomiem pārvilka svitru. Tieši tādā pašā vizē kolhoza «Sēlija» traktorists Pēteris Vičulis aizsargāja savu traktoru no otra, vēl zvērīgāka kuila. Šiem dabas draugiem, pats par sevi saprotams, arī tika izteikta oficiāla pateicība, un viņi samaksāja valsts kasē summiņas, kas rakstāmas ar vairākām glītām nullītēm.

Ir skaidrs, ka gatavus priekšrakstus par visiem dabas aizsardzības aspektiem neviens nevar dot, tāpēc katram pašam ir jāpadomā, kā viņš dabu varētu aizsargāt. Bet nodoties pārdomām vislabāk meža klusumā. Tur valda svētvinīgs miers un pārdomās iegrimušo personu neviens netraucē. Tieši tāpēc Jānis Kudurs, domātājs no Praulienas ciema «Vergalēm», apskaidrotu vaiņu devās uz mežu un gremdējās pārdomās. Diemžēl Jāņa klusās pārdomas iztraucēja zvērīga stirna, kas mēģināja domātājam iebadīt vāriņā vietā. Glābiņš bija tikai viens — svins un pulveris. Pēc meistarīga šāvienu Jānis varēja nodoties pārdomām pilnīgi netraucēti. Starp mums runājot, to viņš var vēl tagad, jo Tautas tiesa nosprieda, ka Jānim gadīņu jānododas pārdomām drošā vietā, kur neviena stirna to nevarētu traucēt. Ar to tad viņu arī atļaujames sirsnīgi apsveikt!

A. VECKUMELŠ

viņš noķertās zivis nēsāja apkārt un pārdeva. Turklāt par pieņemamu cenu — par piecdesmit kapeikām kilogramā. Cilvēks, kā mēdz teikt, apvienoja lietderīgo un patīkamo.

Ar gandarījumu varam atzīmēt, ka triju lidaku iznīcinātāju pūlīpi netika aizmirsti. Kompetentas personas par viņu cēlo rīcību sastādīja cēlus aktus un cēli atļāva katram iemaksāt valsts kasē krietnu summiņu.

Taču zivis nebūt nav vienīgie aizsargājamie dabas objekti. Ja tā labi padomā, kļūst skaidrs, ka mūsdienīgajā lauku ainavā arī automobiļi un traktori ir neatņemama da-

— LŪDZU PIE GALDI

I. MELGAILIS

I. MELGAILIS

Trojas zirgs

Vairumtirdzniecības bāzes direktors staigāja pa noliktavu gar nokrauto plauktu rindām un ar kritu atzīmēja vietas, kur noteikti jāliek papildu stutes, lai neielūst daži. Šeit viņu sameklēja plānu daļas vadītājs.

— Direktor, direktor! Pie bāzes vārtiem uz ielas stāv Trojas zirgs!

— Nekādā gadījumā nevediet bāzes teritorijā!

— Sargi jau nobridināti, vārti noslēgti.

— Kas tur ir iekšā?

— Mazi Trojas zirdziņi.

Direktors brīdi skatījās grīdā.

— Un tos arī pārbaudījāt?

— Jā, tajos ir pavisam sīciņi Trojas zirdziņi.

— Un tajos arī kaut kas ir?

— Ir. Zem lupas var saskatīt niecīgus, tomēr Trojas zirdziņus.

— Tas ir savādi. Un kas tālāk?

— Mikroskopā pat paskatīties bail. Tur Trojas zirdziņu ka mudž.

— Vai tajos arī kaut kas ir?

— Ekspertīze konstatējusi atomu kodolus un ap tiem ripkojošus elektronus.

Direktors atkal kādu brīdi skatījās grīdā.

— Rūpīgi pārbaudiet, kas tajos kodolos, un ziņojiet man par rezultātiem! Mums atkal var iemērēt kaut kādu neesošu preci. Kur tad mēs to liksim?

A. RIJKURIS

Vienīgā izeja

Betu es gluži nejauši sastapu Balvos. Viņa stāvēja pie universālveikala, vienā rokā turēja somiņu, otrā — zūksniti naudas un domīgi raudzījās tālē.

— Saprotu! — iesaucos.

— Uz pliku āķi pat zivs nekeiras, kur nu vēl laba prece. Gribi pierādīt, ka tev ir arī esma?

— Nē, — Beta atbildēja.

— Iespējams, tev bail, ka naudu var nozagt? — minēju.

— Nē, — Beta atkal sacīja.

Es paraudzījies uz Betu un paraustīju plecus.

— Tādā gadījumā es nekā nesaprotu...

— Es arī ne, — Beta sacīja. — Bet universālveikala kāpņu telpā uz sienas ir rakstīts: «Iepērkoties, somas lūdzam neatvērt». Ja es iepirkšos, man būs jāmaksā. Ja gribešu maksāt, man būs jāatver soma. Atliek vienīgi turēt naudu...

— Krājkasē? — vaicāju.

— Nē, rokā! — Beta teica un atvēra veikala durvis.

P. AURINS

E. RUSMANIS

LIELLOPS TRUSĪTIS

Katram ir savs hobijs. Viens krāj pastmarkas vai dzērienu etiķetes, cits aizraujas ar sportloto vai domino. Subatietis Andrejs Lejnietis audzēja trušus.

Andrejs ar tiem nēmās dienu un nakti. Kamēr viņš kultivēja garaušus savas, tā teikt, estētiskās apetītes apmierināšanai, kaimiņi viņu lika mierā. Taču, kad paklida valodas, ka truškopijs vienu no smukākajiem lolojumiem aizvedis uz gaļas kombinātu, visi, kas Andreju pazina, vienbalsīgi sašuta.

— Kā tā var?! — kaimiņi nosodoši kratīja galvas. — Par pāris rubliem pārdot savu sapni?! Nu gatavais āmurgalva!

Lai nu par ko, bet par āmurgalvu Andrejs negribēja būt. Tāpēc viņš saviem apvainotajiem tikpat strupi atbildēja:

— Paši jūs esat āmurgalvas! Gaļas kombināts man samaksāja vairākus simtus rubļu! Sākumā, protams, amorālā truškopja vārdiem neviens neticēja. Kur tas dzirdēts, ka par trusi maksā tādu naudu? Andreju sāka apcelt. Tāpēc viņš, nevarēdams paciest aizvainojošos vārdus, lielīgi pavicināja kaimiņiem zem deguna kviti. Visu dokumentu truškopja ienaidnieki nespēja izstudēt, taču arī tas, ko viņi izlasīja, tūlīt pat nosodījumu pārvērtā apbrīnā. Kvīts liecināja, ka Jēkabpils gaļas kombināts samaksājis pilsonim Andrejam Lejnietam apaļu trīszīmju summiņu.

— Tas tik ir vīrs, mūsu Andrejs! — kaimiņi slavēja truškopi cits par citu vairāk. — Tam tik ir galva! Šitādu naudu iesist... Bet pasaki, kāpēc tu lopiņu nenodevi tepat Daugavpili, bet vedi uz Jēkabpili?

— Tur vairāk maksā... — norūca Andrejs un šikākos paskaidrojumus neielaidās.

Nu Subatē sākās trušu audzēšanas ēra. Pamestu novārtā pastmarkas, reibinošu dzērienu etiķetes, sportloto un domino, subatietis aizrāvās tikai ar trušu audzēšanu. Audzēja un veda uz Jēkabpils gaļas kombinātu.

Bet tavu neražu — trusis apēda vairāk nekā ienesa. Desmit rubli — vairāk par garau-

si neviens nevarēja dabūt. Nesenie truškopja nosodītāji gāja pie Andreja konsultēties.

— Pastāsti, lūdzu, kā tu to lielo rubli dabūji! — viņi jautāja.

Taču Andrejs bija mēms kā beigta zivs. Tikai aizvainojoši smīnēja un rādīja ar pirkstu pie pieres.

Nelabu nojauzdami, neienesīgās truškopības upuri sadūšojās un jautāja Jēkabpils gaļas kombināta grāmatvežiem:

— Sakiet, lūdzu, vai tiesa, ka mūsu novadnieks Andrejs Lejnietis saņēmis pie jums krietnu summu par savu lopiņu!

— Tiesa gan, — ieskatījušies dokumentos, grāmatveži apstiprināja. — Nu, bet viņa nodots lopiņš arī svēra smuki. Veselus četrus simtus un vēl divdesmit astoņus kilogramus!

— Trusis šitādā svarā?! — subatietis neticēja savām ausīm. — Nevar būt!

— Beidziet zirgoties! — grāmatveži strupi noteica. — Lejnietis nodeva teļu nevis trusi.

— Te tev nu bija! — Andreja kaimiņi saprata, ka ir izjokoti. — Audzēja trušus, bet nodeva teļu! Kā to var dabūt gatavu?!

Protams, ja ar trušu audzēšanu, bet teļu nodošanu aizrautos tikai viens pats Andrejs, par to varētu arī daudz nerunāt. Diemžēl ar šo hobiju aizraujas ne jau nu Lejnietis vien. Tāpēc autors uzskata par nepieciešamu šīs brīnumainās pārtapšanas noslēpumu atklāt plašākām lasītāju masām. Tā teikt, taisnības labad — lai apbrīnas vietā atkal stājas nosodījums.

Tehnoloģija ir bezgala vienkārša. Jūs tād mierīgi dzīvojat Daugavpils rajonā un audzējat savus trušus, vistas vai pīles. Tā sakot, lai visi redz, ka mīlat dzīvnieciņus. Audzējat skaļi un rosīgi. Bet pa to pašu laiku klusi un neuzkritoši metat acis uz Jēkabpils rajonu, vai tur kāds neaudzē teļus.

Ja tāds fakts ir konstatēts, brauciet tūlīt uz turieni. Lejnietis brauca uz Asari pie Ģenovaites Graužas. Jūs varat doties uz kādu

citu ciemu, pie kādas citas dailavas vai dailoņa. Atbraucis, godīgi pasakiet, ka mīlat dzīvnieciņus, ka turat mājās trušus, bet tagad gribat vēl arī teļu turēt.

Jēkabpils gaļas kombināts sava rajona iedzīvotājiem par katru izaudzētā teļa dzīvsvāra kilogramu maksā rubli un 44 kapeikas. Ja jūs teļa īpašniekam piedāvāsiē tādu pašu naudu, viņš noteikti izrādīs jums pretnākšanu.

Kad teļš ir nopirkts, sākas operācijas otra daļa. Jūs skaļi un rosīgi mīlāties ap savu teļu, bet tai pašā laikā klusi un neuzkritoši metat acis uz sava rajona veterināro darbinieku pulku. Metat acis un pētat, vai nav viņu vidū kāds labs onkulis. Nu, tāds, kas var izrakstīt dokumentu, ka jūs, lūk, esat pats izaudzējis dzīvnieciņu, veselīgu un garšīgu teļu. Lejnietam tādu izziņu uzrakstīja Subates iecirkņa vētārsts Jāzeps Zviedris. Jūs varat palūgt dokumentiņu no Daugavpils veterinārās dziednīcas darbinieka Viktora Kampāna vai kāda cita. Labu onkulu pasaulē netrūkst.

Kad zīmīte saņemta, ar mierīgu sirdi vediet savu teļu uz gaļas kombinātu. Ne uz Daugavpili, bet uz Jēkabpili, protams. Jo tur, kā cita rajona iedzīvotājs, jūs par katru sava mīlotā teļa dzīvsvāra kilogramu saņemsiet nevis rubli un 44 kapeikas, bet gan rubli un 70 kapeikas. Citiem vārdiem sakot, krietni vairāk nekā izdevāt, kustonīti pērkot. Lejnietis tādā loploto spēlē vinnēja 107 rublišus. Ja nopirktais teļš būs krietni smags, var vinnēt vēl vairāk.

Tikai mazs brīdinājums: neskrieniet tūlīt pirkst teļu pa kaklu, pa galvu! Šim hobijam ir arī otra puse! Prieks jau sākumā ir liels un arī naudiņa nāk liela. Bet, kad par jūsu veiksmi uzzina prokuratūra, — sākas uztraukumi un nepatīkšanas.

Tāpēc krājiet labāk pastmarkas un dzērienu etiķetes, spēlējiet sportloto vai domino un necentieties no truša izaudzēt lielopu!

J. OD

AUTORI UN LĪDZAUTORI

Ne tikai darbiem, bet arī nedarbiem ir savi autori. Un, ja ir autori, var rasties arī līdzautori. Starp citu, līdzautori bieži vien kļūst par nedarbu galvenajiem autoriem. Tāpēc jau pašā sākumā gribas atzīmēt, ka ne visās zemāk aprakstītajās nebūšanās ir vainīgi kolhoza laudis. Dažos gadījumos viņiem ir bijuši arī līdzautori.

PAPĪRA STIRPIŅAS

Ja, iebraucis Bauskas rajona kolhozā «Stelpe», jūs jautāsiet vadošajiem darbiniekiem, kā veicas ar siena sagatavošanu, tad dzirdēsiet diezgan iepriecinošas atbildes.

— Cenšamies, spēkus nežēlodami! — paziņos valdes priekšsēdētājs Jurgevičs.

— Viss ir labākajā kārtībā! — apstiprinās kolhoza galvenais grāmatvedis Lagzdīns.

— Skatieties, kas par vareņām kaudzēm! — lepi teiks galvenā ekonomiste Malniece un rādīs uz iespaidīgām atskaišu ķipam, kas, kārtīgi sakrautas, gūlēs uz rakstāmgaldiem.

Un patiesām, ja ieskatīsities šajos papiros ciešāk, arī jūs pārņems pacilātības sajūta. Labas kvalitātes papīrs, rūpīgi aprakstīts, kārtīgi parakstīts, ar atbildības sajūtu apzīmots. Un kas par brīnišķīgiem kaitļiem! No priecāties vien nevar. Ne siens, bet ista dieva barība sagatavota lopiņiem!

Stipri citāda sajūta jūs pārņem, ja siena stirpas apskatāt dabā. Izrādās, ka 608 centneri siena, kas glabājas Rempju fermā, ir gan lietojami, bet tikai ar vienu noteikumu: lopiņiem, kam šo sienu vajadzēs ēst, vispirms jāieliek skārda kuģis. Citādi tā velna manta nav pār-

strādājama! Mitra, sapelējusi... Interesanti, kāds būs pienišs, ko gotiņas dos, pamieļojušās ar tādu barību.

Tomēr, ja šo sieniņu vēl varētu eksperimenta nolūkā lietot, tad pilnīgi nederīgi ir 180 centneri lopbarības, kas glabājas Roņu fermā. Pat visneizvēlīgākie lopini to neēdis. Un arī Avotu fermā 107 centneri nez kāpēc ierakstīti lopbarības fondos. Nu, galīgi nelietojama masa! Netrūkst tādas mantas arī Kirās...

Bet tas ir dabā... Ja ieskatīsities atskaišu stirpās, kas kārtīgi sakrautas uz rakstāmgalda, viss būs labākajā kārtībā.

VIENMĒR GATAVI

Uz jautājumu, vai kolhoza ugunsdzēsēji ir gatavi pildīt savus pienākumus, Stelpes brīvprātīgo ugunsdzēsēju vienības priekšnieks atbild:

— Vienmēr gatavi!

Un patiesi, ja ņem vērā, ka atsevišķi siena šķūņi ir rūpīgi nokrāsoti (diemžēl ne ar ugunsdrošām krāsām),

ka pie vairākām lopbarības novietnēm ir ugunsdzēsēšanas sūkņi (diemžēl tuvumā nav ūdens),

ka pie vairākām lopbarības novietnēm tuvumā ir ūdens (diemžēl nav ugunsdzēsēšanas sūkņu),

ka saimniecībā ir ugunsdzēsības transporta garāža (diemžēl ne vienmēr vajadzīgajā kārtībā ir pats transports),

ka visās fermās ir ieprojektēti zibens novedēji (diemžēl tikai perspektīvajos plānos),

gribot negribot jāpiekrit brīvprātīgo ugunsdzēsēju vienības priekšniekam, ka kolhoza ugunsdzēsēji vienmēr ir gatavi... skali saukt: «Palīgā-ā!»

ISĀKAIS CEĻS

Stelpes mehanizatori izskatās nogurušāki nekā laukkopji vai ugunsdzēsēji.

— Tas tāpēc, ka ļoti grūti uzturēt kārtībā tehniku! — paskaidro galvenā inženiera vietas izpildītājs Zilītis. — Piemēram, ja mašīnām vajadzīga kāda detaļa, pašam jābrauc uz Rīgu, uz «Lauksaimniecības tehnikas» republikānisko apvienību.

— Bet vai tad nebūtu vienkāršāk, ja jūs vajadzīgās rezerves daļas pieprasītu «Lauksaimniecības tehnikas» rajona nodaļā?

— Tas būtu daudz sarežģītāk... — galvenā inženiera vietas izpildītājs saka. — Reiz jau tā darījām. Pieprasījām rezerves daļas kombainam «Sibirjak». Lauktechniķi atbildēja, ka tādu neesot. Bet vēlāk izrādījās, ka vajadzīgo rezerves detaļu republikāniskajā apvienībā ir atliku līkām, tikai tās neviens nav pieprasījis.

Tātad, ja mēs ievērotu jūsu ieteikumu, rīkoties vajadzētu šādi: pašiem jābrauc uz Rīgu, uz «Lauksaimniecības tehnikas» republikānisko apvienību. Jānoskaidro, vai ir vajadzīgās rezerves daļas. Ja ir, tad jāsteidzas mājās, jāziņo «Lauksaimniecības tehnikas» rajona nodaļas darbiniekiem un jāgaida, kamēr viņi aizbrauc uz Rīgu, uz republikānisko apvienību, pieprasa rezerves daļas, atved tās mājās un paziņo par to mums. Pēc tam jābrauc uz rajona nodaļu, jāizpilda pieprasījumu veidlapas, un tikai tad vajadzīgās detaļas mēs beidzot varētu saņemt.

Mūsu ceļš tomēr ir īsāks...

J. JODS

Necienīgs aromāts

Jau vairākus gadus pēc kārtas Ogres rajona kolhozam «Lāčplēsis» neveicas ar notekūdeņu attīrīšanu. Par to liecina daudzi protokoli. Lūk, viens no tiem (sastādīts 1974. gada 12. februārī):

«Notekūdeņi, kas nāk no kolhoza ciemata un konservu ceha, neattīrīti plūst garām attīrīšanas iekārtai. Netiek novērsti trūkumi, kas konstatēti iepriekšējos protokolos.»

Un tālāk kolhoza galvenā inženiera Andreja Ozoliņa paskaidrojums:

«Jautājums par bioloģiskās iekārtas apkalpošanu nav nokārtots. Tas tiks izskatīts valdes sēdē un izlemts pozitīvi.»

Cits dokuments, kurš uzrakstīts 1975. gada 15. aprīlī, konstatē:

«Sakarā ar vada plisumu 5 dienas pēc kārtas ražošanas un saimnieciskie notekūdeņi no kolhoza centra pa avārijas izplūdes vadu aizplūst neattīrīti.»

Tālāk seko Valsts ūdens aizsardzības inspektora piebilde:

«Kolhoza «Lāčplēsis» galv. inž. Ozoliņš ka-

tegoriski atteicās dot jebkādas paskaidrojumus, jo viņš ir aizņemts un neuzskata par vajadzīgu to darīt.»

Jāpiezīmē, ka minēto inženieri pēc tam sodīja ar piecdesmit rubļu naudas sodu. Taču tas nelīdzēja. Arī turpmākajos gados kolhoza attīrīšanas iekārta biežāk stāvēja dikā nekā darbojās. Un par dzīļu nožēlošanu nedarbojas arī šodien.

Gribot negribot jāsecina, ka «Lāčplēša» speciālisti neprot rīkoties ar attīrīšanas iekārtu. Tas, protams, nav labi, bet šī vaina ir labojama — var taču pāmācīties! Kur? Nu kaut vai Ikšķilē, kur priekšzīmīgi darbojas Latvijas PSR Valsts meliorācijas projektēšanas institūta dzīvojamā kvartāla bioloģiskā attīrīšanas iekārta. To sekmīgi vada vecākais inženieris Leons Valciņš — 1975. gada rudenī viņš tvertnē iepildīja aktīvās dūņas, un tās bez pārtraukuma darbojas vēl šodien. Notekūdeņi šeit tiek attīrīti par 97%! Valciņš ir ļoti atsaucīgs cilvēks un gatavs jebkuram palīdzēt gan ar padomu, gan ar aktīvajām

dūnām, ja tādas būtu vajadzīgas. Pie viņa bieži brauc no dažādām vietām smelties pieredzi. Starp citu, ja nepatik Ikšķile, varam ieteikt Jēkabpils rajona PSKP 25. kongresa padomju saimniecību. Te laudis tāpat iemācījušies attīrīt notekūdeņus un neatteiks padomu. Tātad — labs padoms tālu nav jāmeklē.

Taču, jāsaka atklāti: iespējams, ka «Lāčplēša» speciālisti vispār negrib kēpāties ar tik netīru būšanu. Tas jau būtu daudz bēdīgāk. Jo ieguldīt lielus līdzekļus attīrīšanas iekārtu celtniecībā un tās neizmantojot — šādu rīcību diezgan vai varētu apzīmēt par saimniecisku.

Lai cik bēdīgs pašreiz ir stāvoklis, tomēr var cerēt, ka pēdējais 1977. gada 17. augusta protokols, ko parakstījis valdes priekšsēdētājs b. E. Kauliņš, beidzot izkļūdinās aromātu, kas nebūt nav cienīgs vējot tādā slavenā saimniecībā, kāda ir kolhozs «Lāčplēsis».

K. VEKŠIS

— TIK ĀTRI JAU PROJĀMI!
— TE MAKSĀ TIKAI PAR PADARĪTO...

E. OSS

— ALMIŅ, KĀPĒC TU NEDRAUDZĒJIES AR SAVU KAIMIŅIENI!
— VAI TAD AR TĀDU VAR DRAUDZĒTIES!

E. OSS

V. ZAKIS

VITA VIKSNA

Ikdienas likstas

Vakar nomira... televizors.
Izlaida pēdējo staru un — tumšs.
Šodien istabas kaktos visos
Klusums, dīvaini skumjš.

Bet aiz kaktiem, aiz sienām — tu
brīnums! —
Trokšņu simtoņa, spēj tikai klausī!
Baudu atkal kā aveņu vīnu
Sētas šuneļu līksmos: vau! vau!

Nošķind panna. Nurd vīrs uz sievu.
Brēkā zidainis. Autiņš rūc.
Stāvā trešajā kaismīgi pielūdz
Siabulnieku, vai Paulu varbūt?

Klau, vīrs manis caur logu klapē
Grīdsegu. (Cilvēks ar laiskumu slrgst!)
Bet aiz sienas kāds kājus kaplē.
Jeb vai lejāts top mežonīgs zirgs?

Klausos ilgi.
Jau ausis ar kaudzi.
Mīļie laulātie, pietiks riet!
Mīļie sunīši, nervus saudzējiet!
Mīļie zirgi, laiks čučēt iet!

PETERIS PRIEDE

Patik un nepatik

Kas patik, to vīgli pasacīt —
Kā laurenis lido vārdos,
Un rožainā lokā visus tad
Skauj laipnības mākonis sārts.

Kā gailis knābī ļaudis sakāmais,
Kad sadzird tie: nepatīk.
Cits klusē, cits ceļas un projām iet
Aiz īgnuma gluži liks.

Kas grib, lai par viņu saka tā:
Tam iedzelt kā bitel tīk!
Dažs neatļaujas līdz sirmumam
To pasacīt — nepatīk.

LEONS OZOLS

Epigramma

Vai labs vai slikts, vai dārgs vai lēts,
Viss viņam der, kas importēts.
Viss der, kas nāk no Hāgas, Romas, —
Pat galvā importētas domas.

LAIMONIS VÄCZEMNIEKS

Atbirzumi

Ja gribi atmatu plēst, —
Zīgam jādod ēst.

Tu mani iemulējusies līdz ausīm,
Līdz pašām acenēm;
Cik labi, ka nemīli dziļāk, —
Līdz smadzenēm!

Lai arī zutis cik glums un apsviedīgs
Un grūti novaldīt tādu, —
Galu galā jau arī zutīm
Tomēr novelk ādu.

— MAN TĀ PIETRŪKST MŪSU DĀRZNIECĪBAS!

U. MEZAVILKS

SAPRAST VAR...

«Dārgo «Dadzīt», palīdzi mums, Bauzes ielas iedzīvotājiem, lai mūsu iela beidzot liktu daudz maz nolīdzināta un tie, kas ielu sarakņājuši, savu darāmo pabeigtu.

A. Zemīte, Dobeļē.»

Iedzīvotājus var saprast. Kad rudenī uz izraknātās un dubļainās ielas viņus tumsā kāds saķer aiz kājas un raušus norauj gumijas zābaku, patikami nav. Vēl nepatīkamāk ir tad, ja paiet rudens pēc rudens, iela joprojām ir izraknāta, bet zābaku rāvējs, neraugoties uz daudzu iestāžu solījumiem to savaldīt, nerimstas.

Un tad iedzīvotāji sāk meklēt taisnību. Un konstatē, ka pastāv ļoti labi un ļoti vajadzīgi lēmumi. Tie apliecina, ka iela nebūt nav ģimenes dārziņš, kas kārtīgi jāuzrok ik rudenī un pavasarī. Lēmumos skaidri noteikts, ka vajadzīgajā brīdī visām ieinteresētajām organizācijām iespējami īsākā laikā jāizrok pamatīga tranšeja un jāliek tajā pēc kārtas: a) siltumtrase, b) ūdensvads, c) kanalizācija, d) gāzes vadi, e) elektrības un sakaru kabeli, kā arī citas nepieciešamās komunikācijas. Pēc tam izraktā tranšeja veicīgi jāaizber, iela jāasfaltē, bet celtniekiem un viņu kolēģiem pūtēju orķestra pavadībā jādodas uz nākamo objektu.

Manuprāt, izpildu komiteju priekšsēdētāji un dzīvokļu saimniecību pārvalžu priekšnieki, izlasot šīs rindas, sāks smaidīt. Tie būs kolosāli smaidi. Tā smaida cilvēki, kas sapnī bez spārniem lido pa gaisu. Diemžēl gan izpildu komiteju priekšsēdētājiem, gan dzīvokļu saimniecību pārvalžu priekšniekiem nav laika ilgi lidināties. Jo grēcīgā zemīte viņus uzstājīgi aicina pie sevis.

Tāpēc, atbildējuma uz pilsoņu sūdzībām, Dobeles pilsētas izpildu komitejas priekšsēdētāja S. Onužāne ir spiesta rakstīt: «Paskaidrojam, ka Bauzes ielā 1976. gada rudenī sāka likt ūdensvadu, kas saistās ar jaunā dzīvojamā masīva tālāku apbūvi un bērnu dārza būvi. Laika apstākļi gan rudenī, gan šajā pavasarī celtniecībai un remontu darbiem bija ļoti nelabvēlīgi, tādēļ arī aizkavējās ielas braucamās daļas atjaunošana. Pašreiz tiek ierīkots telefona kabelis un iela atkal ir pārrakta. Bez tam vēl tiks ierīkota kanalizācija bērnu dārzam un līdz ar to ielu vēlreiz pārraks...»

Godīgi sakot, izpildu komiteju priekšsēdētājus arī var saprast. Gan Dobeles, gan Balvu, gan jebkuras citas rajona pilsētas

priekšsēdētāju. Jo teorija ir teorija, lēmumi ir lēmumi, bet dzīvā dzīve ir dzīvā dzīve. Un dzīvē izpildu komiteju priekšsēdētājiem neviens ceļā nekaisa rozes, bet lielāko tiesu dzelzskopus un tikai labākajā gadījumā tie ir rožu dzelzskopi.

Un patiesi! Kas nepieciešams, lai ūdens tecētu no jaunās dzīvojamās mājas dzīvokļu krāniem? Bez šaubām — ūdensvada caurules. Izpildu komitejas priekšsēdētājs apbruņojas ar nepieciešamajiem papīriem un dodas uz attiecīgajām instancēm. Pēc caurulēm.

— Man, lūdzu... — viņš iesāk.
— Nav! — viņu pārtrauc.
— Bet es taču vēl nepaguvu pateikt, ko tieši...
— Vienalga nav un tuvākajā laikā nebūs, — viņam populāri izskaidro.

Ko dara izpildu komitejas priekšsēdētājs vai dzīvokļu saimniecības pārvaldes priekšnieks? Viņš dodas mājup un sāk zilēt kafijas biezumos, ko darīt...

«Varbūt sākt no otra gala?» cilvēks prāto. «Varbūt vispirms sarunāt ar celtniekiem, lai izrok tranšeju. Kamēr viņi raks, es kaut kādus materiālus izplēšīšu. Taču, ja izraks tranšeju ūdensvadam, bet es pēkšņi dabūšu telefona kabeli, ko tad? Un ja pēkšņi materiālus es saņemšu, bet nevarēšu sarunāt celtniekus?»

Ne velti kādreiz populārā dziesmā dziedāja: «Bet nākotnē paredzēt mums nav lemts, nav lemts...» Un pareizi vien ir. Lai celtnieki rajona pilsētā sāktu knibināties ar tādiem sīkumiem kā ūdensvads, nepieciešama

abpusēja mīlestība. Izpildu komitejas priekšsēdētājiem jāmil celtnieki, bet celtniekiem — izpildu komiteju priekšsēdētāji. Taču ar mīlestību ir tāpat kā ar bitēm — nekad nekā iepriekš nevar paredzēt.

Celtniekiem kanalizācija nav vajadzīga, ūdensvads ne tik. Starpkolhozu celtniecības organizācija būvē un cel kolhozu objektus. Ūdenssaimniecības ministrijas pārvietojamā mehānizētās kolonnas nodarbojas ar meliorāciju. Dažādu trestu PMK dara to, ko lie tresta vadība... Atliek tikai izpildu komitejas un tām pakļautās organizācijas. Bet viņi izpildu komitejas darbinieki prot izrakt tranšeju? Sametināt caurules? Pareizi izbūvē siltumtrasi? Neprot... Un pakļauto organizāciju darbinieki skrien uz SCO, uz PMK uz remonta un celtniecības kantori.

— Tu esi labs cilvēks un es esmu labs cilvēks! — organizāciju pārstāvji saka — Izdriet mums labu darbu, mēs parādīsim nepalīkšim...

Agri vai vēl, bet labs cilvēks atrodas. Vai nu tāpēc, ka medijuši kopā, vai nu tieši tāpēc, ka sēdējuši vienā prezidijā... Ej nēsā, kas kuro reizi virza uz priekšu darījumus.

— Lai notiekt! — labais celtniecības onkologs saka. — Plānā gan nav paredzēts, bet tranšeju jums izraksim, caurules ieguldīsim. Atnāk brigāde, tranšeju tiešām izrok un aiziet. Uz citu, svarīgāku objektu. Jo celtniekiem bieži vien deg. Bet, kas deg, tas jādēš. It sevišķi, ja līdz gada beigām jānodod kāds svarīgs objekts.

Un izpildu komiteja kopā ar dzīvokļu saimniecības pārvaldes darbiniekiem paliecienu stāvam izraknātās ielas vidū.

Protams, var saprast arī celtniekus. Visi var saprast. Taču brīžiem ar saprašanu vien ir par maz. It sevišķi tad, ja izraknātās ielas iedzīvotāji gada laikā nevar ievest pārgalā ne maiku, ne gāzes balonus, par ātrās palīdzības ārstiem nemaz nerunājot...

A. BRĀLĪT

VĒLREIZ PAR ZELTA ZIVTIŅU

Laiks todien bija jauks, eze-
ra līmenis gluds kā spogulis,
tāpēc zvejnieks cerību pilns de-
vās uz zveju. Diemžēl viņš nokēra
tikai vienu vienīgu zivteli, kas
iznisiģi locījās, šķiedzama uz
visām pusēm ūdens šlakatas.
Pēkšņi zivtiņa pagrieza uz viņa
pusi galvu.

— Ak es, nelaimīgā, nu es
esmu pagalam!

Zvejnieks aiz pārsteiguma pat
satrūkās.

— Vai es labi dzirdēju? Vai
tiesām tu, zivs, runāji?

— Protams, zvejniek, es taču
neesmu nekāda parastā, es es-
mu zelta zivtiņa. Laid mani, lū-
dzu, vajāl Paskaties, cik es es-
mu maziņa, nieciņa, no manis
tev nebūs nekāda labuma.

— Kā tad! — zvejnieks atjē-
dzās. — Palaist tevi vajāl! Bet
plāns?

— Vai tu tiesām nekad neesi
lasījis par zelta zivtiņu? Ja pa-
laidīsi, mani valā, izpildīšu kat-
ru tavu vēlēšanos. Nu saki, ko
tu gribetu! — zivtiņa kārdināja.

— Es nekā negribu, es tikai
vēlos, lai man būtu miers.

Zivtiņa sāka tik rūgti raudāt,
ka ezerā, šķiet, kļuva vairāk
ūdens.

— Ak, kā tu visu sarežģī,
zvejniek! Laid mani valā, lū-
dzu tevi.

Acīmredzot viņa bija skārusi
jūtīgu vietu.

— Beidz raudāt, es to nevaru
ciest, — viņš teica. — Es jau
tevi atlaidu, bet tas nav atka-
rīgs no manis...

— No kā tad?

— Vaicā kā bērns! No briga-
diera.

— Tad varbūt viņam... Ko
vēlas tavs brigadieris?

— Vai es zinu, divānu viņš
gribeja...

— Labi, būs tavam brigadie-
rim divāns. Nu ko, atlaidīsi ma-
ni?

— Labi, kas būs, būs...

— Paldies tev, paldies, kriet-
nais zvejniek! Ja kādreiz kaut
kā ievajadziesies, pasauc mani
no krasta, es atpeldēšu.

Zvejnieks papurināja tiklu,
un zivs iekrita ūdenī, ka no-
plūnkšķēja vien. Zvejnieks pār-
nāca bāzē tukšām rokām, bet
jau nākamajā rītā aizsies at-
skrēja pie ezera.

— Zivtiņ, zelta zivtiņ! —
viņš sauca.

Zivtiņa izbāza galvu no
ūdens.

— Te es esmu, zvejniek. Kas
noticis? Vai brigadieris neda-
bāja divānu?

— Dabūja. Skaisto, dienvid-
slāvu. Un tagad man tīrās ne-
dienas, jo grāmatvedis par to
uzzināja un nu ēd mani nost,
tāpēc ka palicis bešā.

— Un ko tavs grāmatvedis
grib?

— Man neērti teikt... Man-
ta ir dārga. Viņš grib... nu...
krāsaino televizoru.

— Staigā mierīgs, zvejniek!
Jau šodien grāmatveža vēlēša-
nās būs izpildītas. — To sacīju-
si, zivtiņa pazuda ezera dzelmē.

Bet pa to laiku zvejas bāzē u-
budinājums augtin auga. Zvej-
niekam miera nebija vairs ne
mirkli. Tāpēc viņš atkal atskrē-
ja ezermalā.

— Zivtiņ, zelta zivtiņ, atpel-
di! — viņš lūdza.

Virs ūdens parādījās zivtiņas
galva.

— Esmu klāt, zvejniek, ko vē-
lies?

— Es... neko. Bet kadru
daļas priekšnieks! Un padomes
priekšsēdētājs! Un kooperatīva
priekšsēdētājs! Tu nevari iedo-
māties, par kādu eļļi viņi pār-
vērtuši manu dzīvī!

— Ko tad viņi no tevis grib?

— Pagaidi, man ir pierak-
stīts, — zvejnieks izvilka no
kabatas saburzītu papīrīti.

— Nu tad tā: padomes priekš-
sēdētājs gribētu divdesmit tūk-
stošus, kadru daļas priekšnieks
atvaļinājumu Parīzē, bet koope-
ratīva priekšsēdētājs, bail pat
sacīt, — «Fiat-125», turklāt
eksporta variantu.

— Fuiit! — zivtiņa iesvīpās.

— Nu ko, nav viegli, bet vārds
dots — pagādāšu visu, ko viņi
grib. Tikai pasaki viņiem, ka ar
to tad arī būs cauri. Laižos
projām, jo man arī virs galvas
ir lielākas zivis.

Un ar to tiesām bija cauri.
Jo pēc tam drīz vien koopera-
tīvā ieradās revidenti un, kaut
gan visa valde sita sev pie krū-
tīm un zvērēja: «Goda vārds,
mēs ņemām tikai no zelta zivti-
nas», neviens viņiem neticēja.

E. OS

J. BRINKS

D. BREIKSS

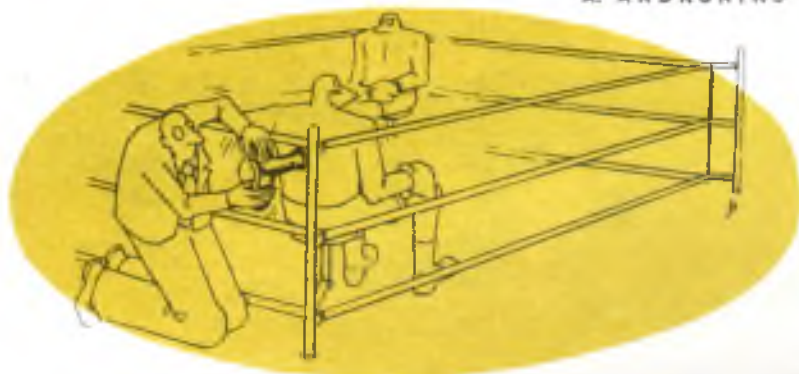
— LIEC NOST LIRU, ŠOVAKAR RAKSTĪSIM ESTRĀDES DZIESMA
TEKSTUS.

A. ANDRONIKS

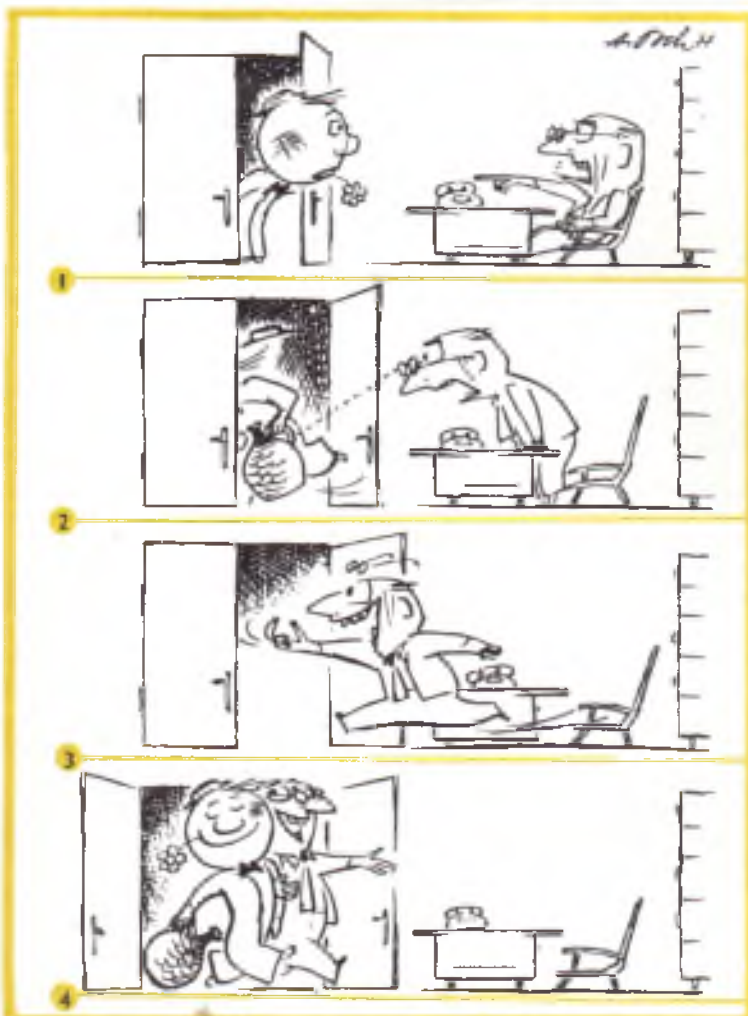
M. MIHAIES

P. BOTEZATU

N. KOBARS

A. POHS

E. TARU

Tas lielais dzērvenu laiks

Visi galvenie dienas jautājumi bija izskatīti, un mēs jau gatavojāmies izklist, kad piecēlās uzskaitvedis Kaķietis.

— Dārgie kolēģi! Izmantojot šo izdevību, gribētu jums atgādināt tādu svarīgu notikumu kā dzērvenu sezonas iestāšanos. Lieki paskaidrot, ka dzērvenes ir neizsmeļams askorbīna un citu skābju avots, tās uzlabo gremošanas funkcijas un apetīti. Nekas nav labāks, — Kaķietis tiksmīgi pasmaidīja, — par glāzi dzērvenu fruktvasera pirmsdienas rītā pirms sprauga darba cēliena. Klāt pusotras — divas tējkarotes cukura, citrona miziņa... Sajā sakarībā, — Kaķietis atkal kļuva lietīšs, — man ir priekšlikums organizēt izbraukšanu sestdien, tā paagrāk, lai tūlīn pēc saules lēkta mēs jau būtu purvā. Uzdrošinos lūgt mūsu cienijamo priekšnieku tuvākajās dienās atbrīvot mani no tiešo darba pienākumu pildīšanas, jo, saprotiet paši, lai visu šo pasākumu noorganizētu...

Visi saprata. Bet mūsu šefs ir zelta dvēsele un atteikt kolektīvam nespēj.

Man iebildumu nav, — viņš isi un skaidri noteica. — Sakiet tikai, vai autobusā kāda brīva vieta atradīsies arī man?

Jautājums bija, tā sakot, tīri retorisks. Brīva vieta, protams, atradās.

Sestdienas rītā, kad pie kantora ieradāmies ar sievu, sievasbrāli, viņa otro pusi un abiem pusauģa puikām, pustumšajā autobusā jau sēdēja kasierite Veriņa, algu grāmatvede Svilpe ar vīru un Frišs no plānu daļas. Frišam blakus — kāda nepazīstama tumšmate baltā neilona jakā un koši sarkanās biksēs. Izrādījās, ka tā ir viņa pirmā sieva. Vēlāk Frišs dievojās, ka, nudien, nezīnot, kas viņa pirmo sievu šeit uzaicinājis. Bet tas bija vēlāk. Šobrīd mēs nepacietīgi gaidījām pārējos braucējus.

No tramvaja pieturas puses tipināja šurp mūsu sekretāre Loreta, turēdamās pie rokas jauneklīm, kuram, pēc ārējā veidola spriežot, vajadzētu saukties par Fernando vai vismaz Pedro. Loreta pārtrauca mūsu minējumus, paziņodama, ka viņas drauga vārds esot Maigons.

Kaķietis atskrēja aizelsies, tūlīn iemetās priekšējā sēdekli un lika šoferim braukt.

— Pa ceļam pieturēsim pie priekšnieka dzīvokļa, bet grāmatvedis Garjānis mūs gaidīs savā Baložkalnā, — viņš paskaidroja.

Autobusiņš vēl isti nebija purva malā apstājies, kad Kaķietis jau izrikoja:

— Tagad pa taisno purvā iekšā! Ogu tur būs jūra, to es zinu no pagājušā gada pieredzes. Uzmanieties tikai no čūskām un akačiem! Bet mēs, — viņš pievērsās Garjānim un šefam, — paiesimies tepat gar malu, uz šito pusi. Gan jau kāda odziņa atrā-

Kaut kā sagadījās, ka grāmatvedes Svilpes vīrs Kārlis, Frišs ar savu pirmo sievu un es aizkavējāmies autobusā. Pēc brīža ogotāji aiz purva krūmiem vairs nebija redzami.

— Liņā, — Frišs ieminējās, pavēries autobusa griestos.

— Šitāds mērcē līdz kauliem, — Svilpes vīrs atsaucās un sāka raisīt valā mugursomu.

Friša sieva neteica neko, tikai zīmīgi saskatījās ar Frišu, tas savukārt ar mani, un es vairs nekavējos.

— Glāzītes man tikai divas, — es paziņoju un ielūkojos grozā. — Bet šeit ir vēl baltmaizes klaipīns un četri tomāti.

Svilpes Kārlis beidzot savu somu bija atraisījis, un no tās parādījās balts kakliņš.

— Lai paliek, — Frišs pievērsās Kārlim.

— Manējā jau ir atkorkēta, un, es domāju, ar vienu pietiks. Mēs tikai tā mazliet, sasildīšanās nolūkos, pirms doties tajā slapjumā.

Kārlis paklausīgi iestūma kakliņu somā atpakaļ, taču auklas ciet nesēja.

Izrādījās, ka Svilpe ir lāga cilvēks ar lielu pieredzi dzērvenu vākšanā. Pagājušajā sezonā viņi ievākuši trīs maisus dzērvenu, nolikuši pagrabā, lai ienākas, bet ar to darba nevaļu tikai ap Jaungadu atcerējušies ogas apraudzīt, diemžēl tad jau bijis par vēlu. Visi trīs jaunie maisi pagalam! Satrunējuši ar visām dzērvenēm. Šogad viņam esot sagādāta skārda muca, kurā nekas nepazudišot.

— Kaža, — es svinīgi ierunājos. — Nākošo sestdienu atkal laidīsim ogās! Zinu vienu feinu vietu deviņdesmitajā kilometrā aiz Rīgas... — Te es aprāvos un pašķielēju uz Frišu pāra pusi. Visiem jau nav jāstāsta, kur tās labās dzērvenu vietas. Bet Zenta — tā atļāva sevi saukt Friša izbijusi laulene — arī izrādījās pavisam jauka sieviete. Graciozi pastieptiem pirkstiem viņa piepildīja mūsu glāzītes un ieminējās, ka arī viņai esot zināms pavisam kluss purviņš, kur dzērvenes kā bē-

tin nobērtas, kā sarkans tepikis. Sēdi tik ugrāb, pašlūc drusku tālāk un grāb atkal...

Norunājām braukt divas sestdienas pēc kārtas — vispirms uz deviņdesmito kilometru, pēc tam uz Zentas kluso purviņu.

Lietus piestāja smidzināt, un no purva griezās autobusiņa šoferis, pār plecu stieptams salocītu skārda gabalu.

— Moskviča priekšējais spārns, — viņš paskaidroja. — Nedaudz iebuktēts, bet rūsijs nav nemaz. Veikalos tādu ar uguni nesameklēsi!

Mēs piekritoši pamājam. Ko nu veikalos...

Sieva ar radnieku saimi atbrīda tik nelāgumā, ka pat nepiegrieza īpašu vērību mūs aizāda galdam. Nebija jau arī iemesla pametumiem, jo neko sevišķu zaudējis nebija, pa visiem kopā viņi salasījuši kakim uz ates ko uzbērt.

Vienā rokā tukšo grozu vicinādama, otru iekārusies Maigona elkonī, ieradās Loreta un precīgi paziņoja:

— Šini purvā dzērvenu nav!

Mēs sākam jau bažīties, ka priekšniek trijotne būs apmaldījusies, kad no krūmier kā saukts iznira Kaķietis.

— Braucam, braucam, nav vairs ko kaviaties!

— Bet šefs un Garjānis? — iebilda Veriņa.

— Abi gaida mūs lielceļa galā, — Kaķietis skaidroja. — Mums grozi tik pilni un smagi, ka nejaudājam līdz autobusam atnestāpēc atskrēju jums pakal.

Mēs saskatījāmies. Lūk, ko nozīmē pieredze un intuícija ogu lasīšanā!

Steidzīgi metāmies autobusā un laidām arāk lūkot lielo guvumu.

— Muļļal! — sieva man aiz muguras nošnācās. — Noplēguroji pa tukšo pusi diena būtu labāk manījies šiem līdzīgi...

Es neteicu neko. Kas to varēja iedomāties ka pēc tām istajām ogām nav nemaz jābrīnī purvā. Jā, dzērvenes te bija, vajadzēja tikai prast tās atrast!

Lielceļa malā zālītē blakus pilnajiem groziem, pieticīgi smaidot, sēdēja priekšnieks ar Garjāni.

Mēs skaidīgi blenzām sārtajās ogās, mālsloti jūsmojām un uzslavejām dušīgos lasītājus, kad trijotne stiepa smagos kurvju mašīnā.

Vienīgi abi sievasbrāļa puikas nemaz nepriecājās, bet sāka ķikīnāt un pat gluži atklāti vīpsnāt. Visbeidzot vecākais zenķis pilnā liecās savai mammai pie auss un kaut kā steidzīgi čukstēja, pastiepis roku uz Kaķietī pusi, kurš gatavojās pārbērt dzērvenes no groza maisā.

Motors vēl nerūca, un tāpēc itin skaidri līdz visattālākajam autobusa kaktam varējāsadzirdēt puikas balsi:

— Lai ar slapjām dzērvenēm pielasītu tādus grozus, pirkstiem vajadzētu būt baltiem kā izvārtiem. Bet šiem? Ogas viņi tepat kaut kur nopirkuši, fakts!

LEONS OZOLS

EPITĀFIJAS

Patmīlim

*Viņš mūļēja tik vienu vienīgo, —
Cik cildens skats!
Kur būtne lādas mīlas ctenīga?
Viņš pats.*

Lielbīniekam

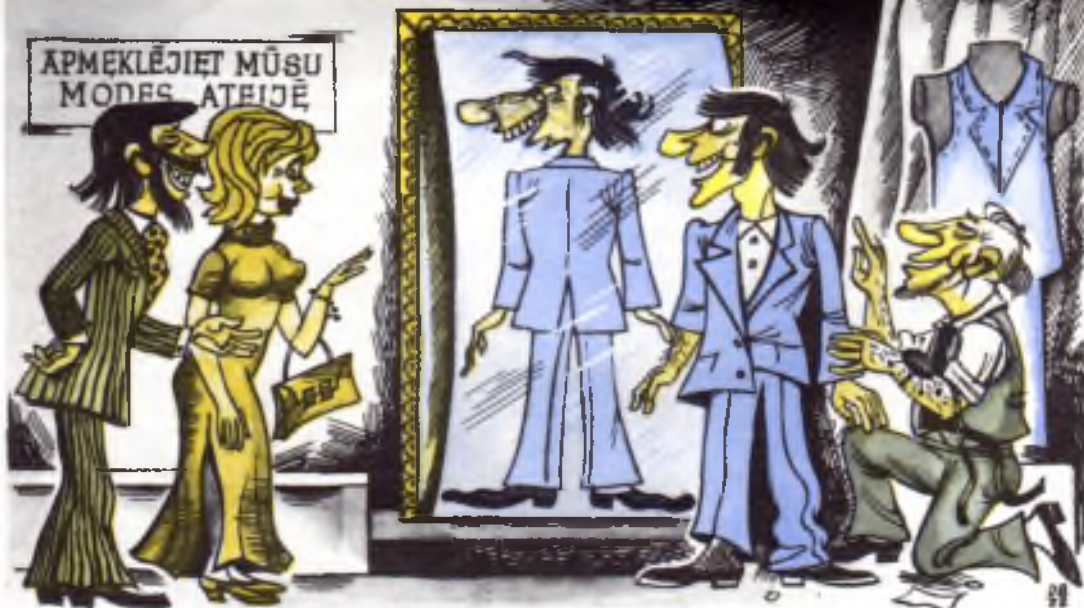
*Viņš visu mūžu lielījās
Un sauc vēl tagad: — Zīniet,
Ka dzīvot katrs muļķis var,
Bet nomirt pamēģiniet!*

Vecīgam donžuānam

*Kaut vīru māca iņšass un asma,
Viņš kvēli sauca: — Viņa! Rita!
Rasma! —
Ko nevar celt, to arī nepanest, —
Uz kapiem nācās Žani Dūdu vest.*

Brāķdarim

*Viņš ilgi sevi ļautai atcerēties liks —
Līdz viņa produkcija izpārdota tiks.*

— KOPŠ MĒS IEPIRKĀM BRĀĶA SPOGUĻU PARTIJU, PAR MŪSU ŽUVUMU NEVIENS VAIRS NESŪDZAS.

D. BREIKSS

Princips

Uz ielas pie kioska sastapu Henhūzenu ar mazdēlu. Zeperis, priecīgi lēkādams, turēja rokā aukļu, kuras galā plandījās vesels pušķis daudzkrāsainu gaisa balonu. Pats Henhūzens bija drūms kā lietus mākonis.

— Baigā neražal! — nikni rūkdams, viņš sāja ciet vēl vienu nupat piepūstu gaisa balonu. — Atkal vesels!

— Tad jau vajag priecā-

ties! — es pamācīju. — Vajadzētu bēdāties, ja baloniņi būtu cauri.

— Man nav par ko priecāties! — Henhūzens atteica, maksādams kioska darbiniecei naudu. — Nesen nopirku mazdēlam vienu gaisa baloniņu, un tas bija caurs. Aizsūtīju kopā ar sūdzību uz redakciju. Bet iepļisušais baloniņš kaut kur pa ceļam pazuda.

Es sāku smieties:

— Un tagad avīze negrib sūdzību publicēt, prasa, lai uzrādi kaut vai vienu nederīgu baloniņu?

— Tieši tā! — Henhūzens neapmierināts noņurdēja. — Un es to dabūšu! Tā ir principa lieta!

J. JUZEFS

A. KOVGANS
(«Perec», Kļeja)

Skaudība

— Viss! Pietiekl! — inženieris Pruņko sirdijās, skraidīdams pa istabu. — No šī brīža vairs ne vienas iznīkotas minūtes. Viņš, Čubs, raugi, jau kļuvis slavens pa visu rūpnīcu. Bet politehnisko kopā beidzām, vienā konstruktoru birojā strādājam. Un nu, tikai paskaties, aizsteidzās man priekšā, pārtrumpoja! Nu jau tēmē uz izstādi, kas zina, varbūt pat — uz Vissavienības! Tikai es, balodīt, arī neesmu galvu durvis sapīdies... Paskatīsimies, kurš kuru!

Pruņko izvilkā no galda logaritmisko lineālu.

— Tā, Einšteins esot gulējis četras stundas diennakti. Jo sliktāk viņam... Es gulēju trīs. Tādējādi darbam atliks divdesmit viena stun-

da. Brīnišķīgi! Atskaitīsim vēl pusotras stundas braucienam uz darbu un no darba... Sto-op, deviņdesmit minūtes — tā ir nepieļaujama izšķēdība! Labāk apmainīšu dzīvokli, lai varētu dzīvot pretī rūpnīcas vārtiem. Un minusa nebūs... Lieliski! Vēl trīsdesmit minūtes, lai trīs reizes dienā paestu... Pagaidi, Pruņko, pagaidi! Svētas lietas dēļ var nest pagaidu upurus — ēdišu, nepārtraucot darbu... Kur vēl var ietaupīt laiku? Uz skušanās rēķina! Jauki! Turklāt tagad ir mode audzēt bārdus... Nu, Čub, turies!

Pruņko ērti iekārtotās krēslā, izņēma no rakstāmgalda atvilktnes dzijas kamolu, adāmās adatas un sāka drudžaini adīt džemperu.

MAZĀ SIRMĀ KUMELIŅĀ...

G. VINDĒDZIS

K. BAGDONAVIČS
(«Šluota», Vīlņa)

ELĒGIJA RE-MINORĀ

... Mani vērs sanicis, novārdzīs paplucis virelis. Grumbas un grumbas zem vārguļa acīm veidoja biezu tiklu, viņa deguns bija kļuvis smaļs, it kā pastiepts, bet varbūt arī tikai nošķiebies. Zem prāvām: uzacīm dziļi iegrimušas, izbalējušas acis. Saviebtās lūpas pauda nogurumu, un sejas āda prasīja pēc pamatīgas gludināšanas. Kur nu sejas āda! Viss ķermenis brēktin brēca pēc kapitālā remonta! Cilvēk, es nevarēju beigt brīnīties, kas tevi tā nodzinis? Kur tavi tvirtie muskuļi, ar kuriem kādreiz lepojies? Kāpēc tev bikses ap stilbiem pland? Kas tevi tā apstrādājis?

Varbūt priekšnieki, kas šodien

prasa vienu, rīt jau otru, bet parit — trešo? Un tu centies darīt gan vienu, gan otru, gan trešo, tomēr — viņiem pa prātam izdarīt nespēj?

Bet varbūt tā ir ģimene, kas tevi nesaprot un kam nav ne mazākās vēlēšanās tevi saprast? Sieva, kam tu esi tikai naudas gādājamais agregāts? Jebšu bērni, kas tev sēž uz kakla un pat neapvaicājas, vai tev ir ērti? Un, vispār, — kā tu dzīvo? Tavas vajadzības tikai saucas šai lepnajā vārdā, patiesībā tu dabū vienīgi to, kas mājās paliek pāri un dārgi nemaksā... Šo uzvalku tu piecus gadus deldē darbā, ar to — sešus gadus staigā uz kino. Tavu izpriecu loks sākas ar avīzi un beidzas ar televizoru, bet pienākumu loks ar katru gadu kļūst aizvien plašāks... Lidz pensijai vēl tālu, un tu drūmi raugies uz pelēkajām, vienmulajām dienām. Tu zini, ka sevi nu jau nekā vairs neatradīsi, jo nevienam nemaz nav vajadzīgs, lai tu tur kaut ko atrastu. Neviens netic, ka tu vispār kaut ko varētu atrast, lai gan tu zini — tas nav tiesa. Tu zini, ka tevī kaut kas bija, bija! Un arī vēl tagad ir! Tikai nepadodies, nepadodies, un tu atdzimsi! Bet... laikam tu vairs nekad neko neuzsāksi un atstāsi visu, kā ir...

Nopūtīs es lēnām novērsos no spoguļa.

«TĪRĀ BUMBA» NETĪRIEM NOLŪKIEM

Kādu rītu pie manas mājas durvīm Vašingtonā neatlaidīgi klauvēja. Uz sliekšņa stāvēja kāds tips.

— Esat sveicināts, ser, — tips sacīja. — Vai jūs nevēlaties iegādāties jaunāko pastiprinātās neitronu bumbas modeli, ko ražo mūsu firma?

— Kāpēc lai man būtu vajadzīga jūsu neitronu bumba?

— Kāpēc? Bet tas taču ir vislielākais atklājums kopš sintētisko kartupeļu skraukstiņu izgudrošanas! Kaut gan, godīgi runājot, neitronu bumba nemaz nav bumba, bet kaut kas līdzīgs artilērijas šāvim ar nelielas jaudas atomlādiņu.

— Sirsnīgi pateicos, bet es jau esmu pietiekami apgādāts ar nepieciešamajiem atomieročiem.

— Lūdzu, lūdzu, ser, neveriet ciet durvis, iekams neesat mani uzklauzījis! — tips iesaucās. — Neitronu bumba ir pilnīgi tīra. Tas nozīmē, ka, nokaudama visu dzīvo, materiālās vērtības tā atstāj neskartas! Jūs varat šodien nomest šādu bumbu kādā pilsētā vai citā apdzīvotā vietā un rīt ieņemt to praktiski neskartu. Starp citu, šis ierocis ir tikai nupat radīts, tāpēc jūs būsit tā vienīgais īpašnieks. Visi jūs apskaudīs!

— Nezinu, ko lai jums saku. Tas viss ir ļoti interesanti, diemžēl pēdējā laikā esmu izgāzis veselu kaudzi naudas par dažādiem ieročiem, tāpēc diez vai varēšu sagrabināt līdzekļus «tīrajai bumbai».

— Atļaujiet jums parādīt mūsu katalogu, — tips neatkāpās. — Paskatieties, kādi bumbai gabarīti. Jūs varat to ērti pakert līdzī savā pikapā un palaist no jebkuras auto piekaves. Šī bumba nav nekāda greznība, bet absolūti nepieciešama man. Ja gribat būt stipra personība, jūs bez tās nekādi neiztiksiet.

— To pašu man jau teica par stratēģisko bumbvedēju «B-51».

— Izmetiet reiz no galvas to «B-51». Labāk padomājiet par to, ka neitronu bumba dod iespēju atrisināt apkārtējās vides aizsardzības problēmas. Neitronu bumba jūs uz visiem laikiem atbrīvos no raizēm par apvidus piesārņošanu ar radioaktīviem nokrišņiem, jums nenāksies gadiem ilgi novākt drupas un baidīties no atomradiācijas.

— Tas viss, protams, ir diezgan vilinoši, bet vai nav kaut kādu noteikumu, kas ierobežo šādas «tīrās bumbas» izmantošanu?

— It nekādu. Vienošanās akto par stratēģiskā bruņojuma ierobežošanu nav neviena vārda par neitronu bumbu. Pretstatā raketēm, mēs to neuzskatām par stratēģisku ieroci, bet tikai par artilērijas šāviņu, ko sauszemes karaspēks izmanto tāpat kā liesmu metējus vai tankus.

— Vai pretējai pusei ir tāda bumba?

— Nav. Tieši tas jau padara neitronu bumbu īpaši pievilcīgu. Patente šī ieroča ražošanai pieder vienīgi mūsu firmai. Un, ja jūs to nopirksiet, bruņošanās sacensībā līdera pozīcijas jums nodrošinātas.

— Jā, bet te rodas zināma problēma. Ja man būs «tīrā bumba», bet pretējai pusei tādas nebūs, kas pretējo pusi kāvēs izmantot netīro bumbu?

— Nu tas jau būs pret kodol kara noteikumiem. Galu galā, ja jūs neiznīcināsiet viņu materiālās vērtības, viņi rīkotos nesaprātīgi, ja liktu lietā «netīro bumbu».

— Tātad iznāk, ka viss ir vienkāršāks par vienkāršu. Bet, lūk, viens mazs āķītis: ja es būtu pretējās puses stāvoklī un man nebūtu «tīrās bumbas», es, ne mīkli nevilcinādamies, darītu visu, lai līdzsvarotu spēkus.

— Bet tas jau draud ar īstu karu! «Tīrā bumba» pēc mūsu ieceres ierobežos kara darbību, tā risināsies tikai starp brunotajiem spēkiem. Jūs varēsiet raidīt neitronu bumbu uz stingri ierobežotu mērķi. Padomājiet, cik civiliedzīvotāju jūs tādejādi izglābsiet!

— Isāki! Cik maksā jūsu bumba?

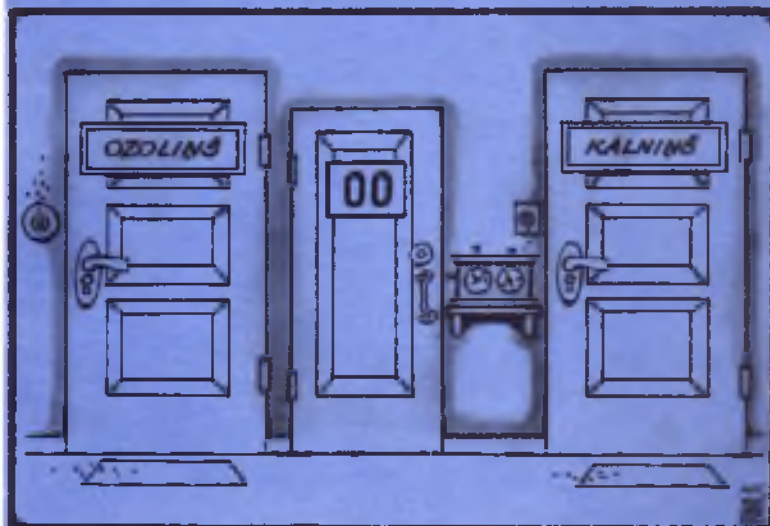
— Sikumu. Tikai dažus centus dienā no katra amerikāņa — vīrieša, sievietes, bērna. Turklāt pat viens neliels karš atmaksās izdevumus tās iegādei.

— Labi, es to pērku. Bet vai es varu būt drošs, ka gadījumā, ja to izmantošu, pretējā puse man negāzīs virsū «netīro bumbu»?

— Mēs pārdodam savu produkciju ar garantiju. Ja jūs liksit lietā «tīro bumbu», bet pretējā puse atbildēs ar «netīro», mēs atmaksāsim jums naudu bez jebkādiem iebildumiem.

E. OSS

E. OZOLINS

Kāds amerikāņu būvuzņēmējs Vašingtonā reklamē savu uzņēmumu šādiem vārdiem: «Būvē-jiet tagad, un jūs uzcelsit māju par 50% lētāk nekā 1980. gadā.»

Kādā filmu festivālā Stokholmā [Zviedrijā] viena filma leguva sevišķu uzslavu sava īsuma dēļ. Vēlāk izrādījās, ka kinomehāniķis vienu kaseti nebija nodemonstrējis.

Kāda maza nedēļas avīze Livingā [Monfānas štatā — ASV] nesen ziņoja: «Izlūdzamies lasītāju piedošanu par to, ka mūsu laikraksts šodien iznāk ar novēlošanos. Šī fakta cēlonis meklējams labības laukā. Tur levāktā labība tika ķīmiski apstrādāta un daļa iegūtā produkta nokļuva mūsu burtliča kuņģī.»

Itālijas parlamenta Tieslietu komisija ir lerosinājusi pieņemt likumu, kurā noteikts, ka ares-tanti uz laiku atbrīvojami no le-slodzījuma šādu svarīgu lemeslu dēļ: olīvu ražas novākšanai, krustmātes precību gadījumā, nosēdu akas iztīrīšanai u. c.

Kādam Rietumberlīnes krimi-nālpolicijas kerēdnim bija jāat-bild Mesā par bankas aplaupīša-nu. Šajā «operācijā» viņš bija «nopenlījis» 14 000 marku.

Kāds britu garīdznieks ietei-ca grozīt laulības zvēresta tek-stu. Vārdu «zvēru uzticību, līdz nāve mūs šķīrs» vietā viņš ieteic frāzi «zvēru uzticību, cik vien ilgi iespējams».

Kādā Toronto [Kanādā] medī-jumu veikālā karājas plakāts ar šādu tekstu: «Ja plircējs vēlas, varam novilkt arī ādu.»

26 gadus vecs amerikānis An-dijs Hupels spēlēja galda tenisu 81 stundu, pārtraucot spēli katru stundu uz 5 minūtēm. Viņš no-līetoja 80 bumbas, vienu pāri kurpiju un nokausēja 28 pretl-niekus.

Birgenas tiesa [VFR] ir pie-musi šādu lēmumu: «Ja apsūd-tais apveltīts ar bagātu fantā-zu vai ir dumjš, viņš uzskatāms ļoti bīstams.»

39 gadus veca Bīles [Švel-sleļu biedrības priekšsēdē-Brigita Kuthēna pletakusi k-rāvējslēdzējiem, paziņoda: «Rāvējslēdzējs vīrlešu bīk-vienmēr mums sagādā zinān-grūtības.»

VFR laikraksts «Mennin-Zeltung» nesen publicēja šā-rindas: «Ģadveristhofenas ier-voņāju skaits sarūk arvien vai-turpreti pensionāru skaits, kuriem nevienam nav nekāda-buma, nepārtraukti aug.»

PA «DADŽA» MATERIĀLU PĒDĀM

Š. g. 13. numurā «Dadzis» šķendējās par to, ka mēbeļu veikls grūti dabūt antresolus.

Kokapstrādes rūpniecības ministrijas Ražošanas daļas priekšni-b. Gusevs paskaidro, ka šobrīd antresoli tiek ražoti komplektā skapjiem. Atsevišķus antresolus ražojot nelielā daudzumā. Sākot 1978. gadu, to ražošana esot ieplānota Daugavpils mēbeļu kombinācijā.

14. numurā «Dadzim» nepatika ūdenskrātuvju plesārīošana Alūks-rajonā.

Minētā rajona Izpildkomitejas priekšsēdētāja vietniece b. Boka bild, ka amonjaka cisternas no upītes krasta aizvāktas. Kolhoza «G-jiena» valde saņēmusi projekta dokumentāciju amonjaka ūdens no-tavas celtniecībai. Pašreiz noliķtava jau tiek celta.

14. numurā «Dadzis» uztraucās arī par dažām nebūšanām Kokne-Stučkas rajona Izpildkomitejas priekšsēdētāja vietnieks b. Kindz-dara zināmu, ka ēdnīcas remonts esot pabeigts.

Bijušā kultūrpreču veikala pārbūve par kulinārijas izstrādājumu v-kalu šajā gadā neesot paredzēta. Vispirms nepieciešams izbūvēt ār-un iekšējo kanalizāciju un ūdensvadu.

15. numurā «Dadzis» pievērsās notekūdeņu attīrīšanas iekārtu e-pluatācijas problēmām.

Lauksaimniecības ministra vietnieks b. Circenis raksta, ka jau-jums par notekūdeņu attīrīšanas iekārtu ekspluatāciju 2. augustā skatīts LPSR Ministru Padomes Valsts plāna komisijā. Nolemts, ka publikā lietderīgi izveidot specializētu organizāciju, kas šo iekā-apkalpošanas darbus uz līguma pamata veiktu visos, tanī skaitā lauksaimniecības, uzņēmumos. Šajā sakarībā Latvijas PSR Melior-jas un ūdenssaimniecības ministrijai kopīgi ar Latvijas PSR Komun-saimniecības ministriju un republikānisko apvienību «Latvijas la-saimniecības tehnika» uzdots līdz šā gada 25. oktobrim papildināt iesniegt Valsts plāna komisijai jau agrāk izstrādāto tehniski eko-misko pamatojumu par mazjaudas notekūdeņu attīrīšanas iekārtu c-tralizētu apkalpošanu.

Pēc minētās specializētās organizācijas izveidošanas jautājums

— Un vēl plevērsiet uzmanību tam, ka motors nevelk jau kopš 1922. gada!
«Nebelspalter», Roršaha

ĀRZEMJU HUMORS

— Ja triju dienu laikā izpirkšanas maksa nebūs atsūtīta, dabūsiet slepu atpakaļ!
«Pourquoi Pas?», Brisele

— Domāju, ka Rejam iet lieliski, jo valrāk pēc, ka viņš strādā bankā par kasiēru tikai ar pilnu gadu!

«New Yorker», Nujorka

«Szpilki», Varšava

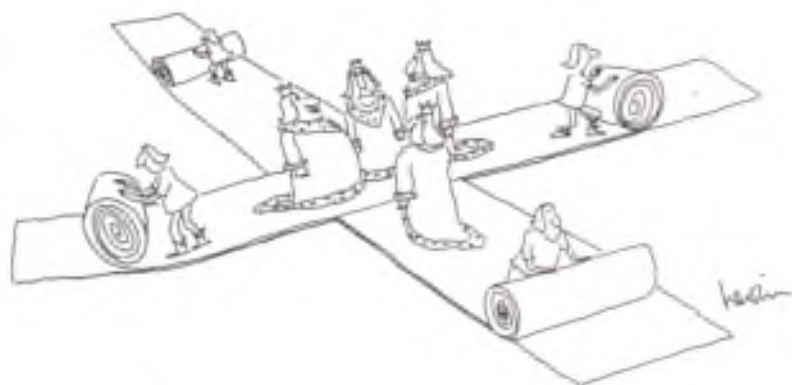

— Haltūriņu es jums iztaisīšu mīļu prātu, bet maiku gan neskaldīšu!

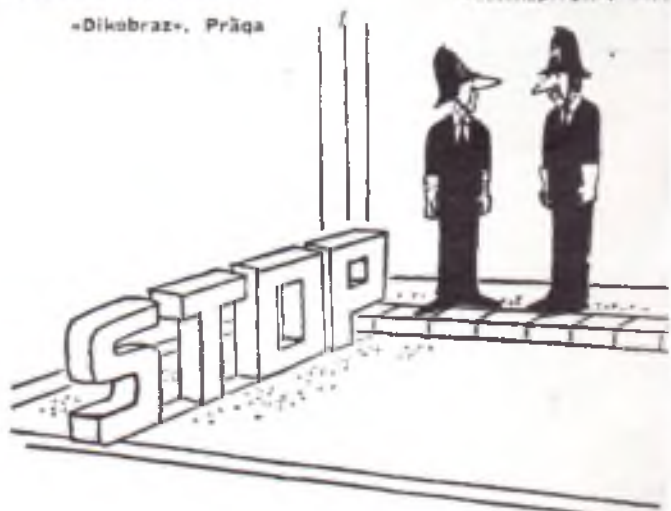
«Dikobraz», Prāga

«Eulenspiegel», Berlīne

«New Yorker», Nujorka

— Domāju, tagad šoferi valrs nevarēs teikt, ka nav redzēju uzrakstu!

«Tagesblatt», Luksemburga

Bijušais SS oberšturbānfērs Kaplers, kam Hēlijas tiesa 1948. gadā piesprieda mūža ieslodzījumu par 335 kti-
nleku nogalināšanu, izzagts no cietuma
slimnīcas un atradis patvērumu Rietum-
vācijā. VFR kristīgo demokrātu līde-
ris H. Kols šai sakarā izteicis vēlēša-
nos, lai «itāleši», kuru jūtas viņš sapro-
toņ un cianoņ, spētu saprast arī vācle-
šu (t) jūtas».

Lalkrakstu ziņa

77121
Maksā 20

— Lūk, kāds cilvēks ! ...